

DÍVKA
VE
VLAKU

PAULA HAWKINS

IKAR

Paula Hawkinsová
Dívka ve vlaku

THE GIRL ON THE TRAIN

Copyright © Paula Hawkins 2015

All rights reserved

Translation © Věra Klásková 2015

Jacket Image © plain picture/Bildhuset

ISBN 978-80-249-2861-6

Věnováno Kate

Je pochována pod bílou břízou, kousek od staré železniční trati a její hrob označuje hromádka kamení, malý *cairn* – nic víc, na mou duši. Nechtěla jsem k místu jejího posledního odpočinku vábit pozornost, ale zase jsem ji nemohla nechat jen tak, bez jakékoliv památky. Bude tam spát v pokoji, rušit ji nebude nikdo a nic, žádné zvuky až na ptačí zpěv a rachot projíždějících vlaků.

Jedna straka pro smutek je, druhá pro radost, třetí dívku znamená. Třetí dívku znamená. Na té třetí jsem se zasekla, prostě se nedokážu hnout z místa. Hlava mi bobtná zvuky, ústa mám plná krve. Třetí dívku znamená. A já ty straky slyším, chechtají se, vysmívají se mi chraplavým skřehotáním. Příval. Zlý příval. Už je vidím, černě se rýsují proti slunci. Nejsou to ptáci, ale cosi jiného. Někdo se blíží. Někdo na mne mluví. *Těď se koukni! No jen se koukni, k čemu jste mě dohnali!*

RACHEL

Pátek 5. července 2013

Ráno

VEDLE KOLEJÍ SE VÁLÍ hromada šatstva. Světlemodrá látka – snad košile – schumlaná s čímsi špinavě bílým. Nejspíš to bude smetí, náklad, který kdosi potají vyklopil do lesíka u náspu, zarostlého suchými křovisky. Možná zde ty hadry nechali technici, kteří pracovali na této části trati – bývají tu ostatně dost často. Anebo by to mohlo být něco docela jiného. Matka mi říkala, že mám příliš bujnou fantazii; Tom to ostatně tvrdil také. Nemůžu si pomoci: stačí, když zahlédnu tyhle rozházené hadry, umazané tričko nebo lichou botu, a nemyslím na nic jiného než na tu druhou do páru a na nohy, jež do nich patřily.

Vlak sebou cukne a s vrzáním a skřípěním se zase rozjíždí, takže mi hromádka oděvů mizí z dohledu a my se dál ztěžka šineme směrem k Londýnu rychlostí svižného rekreačního běžce. Někdo na sedadle za mnou vzdychne, čímž vyjádří bezmocné rozčilení; osobní vlak v 8.04 z Ashbury na Eustonské nádraží je zkouškou trpělivosti i pro ostříleného dojíždějího. Cesta by měla trvat padesát čtyři minut, ale to se zdaří jen vzácně: tento úsek trati je starý, zchátralý, věčně ho sužují problémy se signalizací a nekonečné opravy.

Vlak se plazí dál; drkotá podél skladišť a vodáren, mostů a hal, podél skromných viktoriánských domků, jež se ke kolejím otáčejí zády.

S hlavou opřenou o okno sleduji, jak se ty domky míhají okolo mě jako ve filmovém záběru. Vidím je tak jako nikdo jiný; z tohoto zorného úhlu je nevidají dokonce ani jejich majitelé. Dvakrát denně se mi na chvíli naskytá pohled do jejich života. Když zahlédnu cizí lidi v bezpečí jejich domovů, svým způsobem mě to uklidňuje.

Někomu zvoní telefon – nevhodně veselá, optimistická melodie. Dotyčnému trvá dlouho, než hovor přijme, takže přístroj někde nedaleko vyzvání pořád dokola. Cítím, jak se ostatní cestující na sedadlech vrtí, šustí novinami, klovajících do počítačů. Vlak se v zatáčce kymácí a kolébá; zpomaluje, poněvadž se blíží k návestidlu, kde je červená. Snažím se nezvedat oči, snažím se číst noviny, které mi cestou do nádražní budovy kdosi strčil zdarma do ruky, ale slova se mi před očima slévají do jediné šmouhy, můj zájem nic neupoutává. V duchu stále vidím tu haldu šatstva, opuštěně ležící u železničního náspu.

Věčer

Když zvednu ke rtům plechovku, vybublá z ní předem namíchaný gin s tonikem. Je štiplavý a chladný, je to chuť mé vůbec první dovolené s Tomem v rybářské vesnici na baskickém pobřeží v roce 2005. Ráno jsme vždycky plavali půl míle na ostrůvek v zátocě a milovali se na tajných, skrytých plážích; odpoledne jsme pak vysedávali v baru a popíjeli silný hořký gin s tonikem a přitom pozorovali, jak na písčínách, které odhalil odliv, hrají hejna plážových fotbalistů chaotické zápasy, při nichž každé mužstvo čítá snad pětadvacet hráčů.

Znovu jsem usrkla; plechovka už je napůl prázdná, ale to nevadí, koneckonců v igelitce u nohou mám ještě další tři. Je pátek, takže se necítím provinile, že piju ve vlaku. Zaplaťpánbůh za pátek! Zábava začíná.

Čeká nás prima víkend, říkají všichni. Nádherný slunný den,

obloha bez mráčku. Za starých časů bychom asi vyrazili k corlyskému lesu, obloženi věcmi na piknik a novinami, a celé odpoledne bychom proleželi na dece tečkované slunečním světlem a popíjeli víno. Snad bychom uspořádali grilovačku s kamarády, anebo si vyšli k *Růži*, kde bychom se usadili na zahrádce a tváře by nám během odpoledne červenaly od slunce a alkoholu stále víc, až bychom se nakonec zavěšení do sebe dopotáceli domů a tam usnuli na kanapi.

Nádherný slunný den, obloha bez mráčku, není se s kým bavit, není co dělat. Žít tak, jak žiju právě teď, bývá horší v létě, kdy je dlouho světlo, málo konejšivé tmy a všichni se věčně motají venku a jsou hnusně, agresivně šťastní. Člověka to vyčerpává; cítí se mizerně, poněvadž se sám toho rojení neúčastní.

Před sebou mám víkend, čtyřicet osm prázdných hodin, které musím nějak přetlouct. Znovu zvednu ke rtům plechovku, ale už v ní nezbyla ani kapka.

Pondělí 8. července 2013

Ráno

Je to úleva, být zase ve vlaku v 8.04. Tedy ne že bych se nemohla dočkat, až mi zase v Londýně začne pracovní týden – vlastně se mi do Londýna nijak zvlášť nechce. Chci se jen povalovat na měkkém, prohýbajícím se sedadle, cítit, jak se oknem line dovnitř sluneční teplo, vnímat, jak se vagon houpe dopředu a dozadu a dopředu a dozadu v chlácholivém rytmu kol, jež ujíždějí po kolejích. Radši budu tady a budu koukat na domy u trati. Radši budu tady než kdekoli jinde. Skoro kdekoli.

Zhruba v půlce cesty je na této vlakové lince vadná signalizace. Alespoň předpokládám, že musí být vadná, protože tady skoro pokaždé máme červenou. Prakticky denně tu stojíme, někdy jen pár vteřin, jindy celé minuty. Když sedím jako obvykle ve vago-

nu D a vlak na tenhle signál zastaví, což je téměř vždycky, naskýtá se mi perfektní výhled na můj oblíbený domek u kolejí: na číslo patnáct.

Číslo patnáct se do značné míry podobá ostatním domům lemuujícím tento úsek trati: půlka viktoriánského patrového dvojdomku s úzkou, dobře ošetřovanou zahradou, která se svažuje asi dvacet stop až k plotu, za nímž se prostírá několik metrů země nikoho oddělující dům od kolejí. Tenhle dům znám nazpaměť. Zním každou cihlu, znám barvu záclon v ložnici v patře (jsou béžové s tmavomodrým vzorečkem), vím, že se z okenního rámu koupelny loupe barva a na střeše napravo chybí čtyři tašky.

Vím, že za teplých letních večerů obyvatelé tohoto domu, Jason a Jess, občas vylezou z velikého stahovacího okna, aby se mohli uvelebit na provizorní terase na prodloužené střeše nad kuchyní. Jsou dokonalý pár – pár snů. On je dobře stavěný brunet, silný, ochranný, vlídný typ. Úžasně se směje. Ona patří k těm drobným ženuškám, je to krasavice s bledou pletí a nakrátko ostříhanými blond vlasy. Má křehkou postavu, ostré lícní kosti poseté sprškou pih, půvabnou čelist.

Zatímco trčíme u semaforu, hledám ty dva. Jess sedává po ránu mnohdy venku, především v létě, a pije kávu. Když ji tam tak někdy vidím, mám dojem, jako by viděla i ona mne, cítím, jako by opětovala můj pohled, a nejradši bych jí zamávala. Příliš mě to přivádí do rozpaků. Jasona tak často nevidám, zdržuje se kvůli práci hodně mimo dům. Ale i když tam zrovna nejsou, přemýšlím, co asi dělají. Třeba si dnes ráno udělali volno a Jess leží v posteli, zatímco Jason chystá snídani, nebo si šli spolu zaběhat, protože to by k nim tak sedělo. (O nedělích jsme s Tomem společně běhávali, a abychom se mohli držet bok po boku, musela jsem oproti svému normálnímu tempu trochu přidat a on zase o polovinu zpomalit.) Možná, že Jess v pokoji pro hosty v patře maluje, anebo jsou spolu ve sprše, ona se opírá rukama o dlaždičky, na bocích jeho ruce.

Večer

Jsem mírně natočená k oknu, zády k ostatním cestujícím, a otvírám jednu z minilahviček *chenin blanc*, které jsem koupila v kiosku na Eustonském nádraží. Víno sice není vychlazené, ale ujde. Trochu si naliju do plastového kelímku, zašroubuju uzávěr a lahvičku si strčím do kabelky. Pít ve vlaku v pondělí je poněkud méně přijatelné, pokud ovšem člověk nemá společnost. Což já nemám.

V těchto vlcích jsou povědomé obličejce, lidi, které vídám týden co týden a kteří jezdí sem tam. Poznávám je a oni asi poznávají mne. Nevím však, zda mě vidí takovou, jaká doopravdy jsem.

Je krásný večer, je teplo, ale ne zase příliš dusno, slunce se pustilo do lenivého sestupu směrem za obzor, stíny se dlouží a světlo právě začalo leštit koruny stromů dozlatova. Vlak rachotí po kolejích, okolo Jasonova a Jessina domu prosvištíme, mihnou se mi před očima jen jako jednodlitá šmouha večerního jasu. Občas je uvidím z této strany trati, ale nestává se to často. Pokud v protisměru zrovna nic nejede a cestujeme-li dostatečně pomalu, někdy je zahlédnu venku na terase. A když se mi to nepovede – jako dnes –, tak si je představuju: Jess bude sedět s nohama na stole, v ruce skleničku vína, Jason stojí za ní a ruce má položené na jejích ramenou. Umím si představit dotek jeho rukou, jejich uklidňující, ochrannou tíhu. Čas od času se přistihnu, že si snažím vybavit, kdy naposled jsem zažila jakýkoli smysluplný fyzický kontakt s jiným člověkem, i kdyby se jednalo o pouhé objetí či srdečný stisk ruky, a moje srdce sebou škusne.

*Úterý 9. července 2013**Ráno*

Ta hromada šatstva z minulého týdne je u trati pořád a vypadá ještě zaprášeněji a opuštěněji. Kdesi jsem četla, že když do člověka

narazí vlak, může z něj strhnout oblečení. Smrt způsobená vlakem, to není nic neobvyklého. Prý takhle zemřou dvě až tři stovky lidí do roka, tedy co dva dny alespoň jeden. Nejsem si jistá, v kolika případech jde o náhodu. Když vlak tohle místo zvolna míjí, bedlivě se dívám, zda na šatech není krev, ale žádnou nevidím.

Vlak zastaví jako vždycky na signál. Vidím Jess, jak stojí na terase před francouzským oknem. Na sobě má šaty s pestrým vzorkem, je bosá. Dívá se přes rameno do domu; snad se baví s Jasonem, který chystá snídani. Zatímco se vlak pomaloučku rozjíždí, dál upírám oči na Jess, na její domov. Ostatní domy v sousedství vidět nechci. A především nechci vidět ten, který stojí o čtyři další vedle – ten, který kdysi býval můj.

Pět let jsem bydlela v Blenheimské ulici číslo dvacet tři, byla jsem bláznivě šťastná a přitom dočista zoufalá. Nedokážu se dnes na ten dům podívat. Byl to můj první domov, ne obydlí mých rodičů ani byt, který jsem sdílela s jinými studenty, ale první opravdu *můj* domov. Nedokážu snést pohled na něj. No, vlastně ano, dokážu, snesu ho, chci a nechci ho snášet, pokouším se ho snést. Každý den si říkám: Nekoukej se tam! A každý den se na něj kouknu. Nemůžu si pomoci, i když tam vlastně není nic, co bych chtěla vidět, a všechno, co tam uvidím, mě raní. I když si živě pamatuju, co to se mnou dělalo, když jsem jednou zvedla oči a postřehla, že z ložnice v patře zmizely rolety z krémového lněného plátna a nahradilo je cosi v něžně růžovém, miminkovském odstínu; i když si dosud pamatuju bolest, kterou jsem cítila, když jsem uviděla Annu, jak zalévá keře růží u plotu, v tričku, jež jí těsně obepíná vzduché břicho; tehdy jsem se kousla do rtu, až mi vytryskla krev.

Pevně mhouřím oči a počítám do deseti, patnácti, dvaceti. Tak, už je pryč, už nic nevidím. Vjíždíme do nádraží ve Witney a zpět ho zase opouštíme, vlak začíná nabírat rychlost, zatímco předměstí se vlévá do špinavého severního Londýna a místo řadových domků před námi defilují mosty počmárané graffiti

a prázdné budovy s vytlučnými okny. Čím víc se blíží Eustonské nádraží, tím jsem nervóznější, tlak se stupňuje: jakýpak bude dnešní den? Napravo od kolejí, asi pět set metrů před vjezdem do nádraží, stojí ohavná přízemní betonová barabizna. Na její zeď kdosi nakreslil šipku ukazující směrem k nádraží a připsal k tomu: CESTA KONČÍ. Pomyslím na ten uzlík hadrů u trati a mám pocit, jako by se mi stahovalo hrdlo.

Večer

Vlak v 17.56, kterým večer jezdím, je trochu pomalejší než ten ranní – jízda trvá hodinu a jednu minutu, takže je o celých sedm minut delší, přestože tento spoj nestaví v žádných dalších stanicích. Nevadí mi to, jelikož nechvátám ani ráno do Londýna, ani večer zpátky do Ashbury. O Ashbury tu vlastně ani nejde, i když je samo o sobě dost hrozné – je to město nově vzniklé v šedesátých letech minulého století, které se jako zhoubný nádor rozrůstá v srdci Buckinghamshiru. Není lepší ani horší než tucet jiných měst podobného stříhu: centrum plné kaváren a obchodů s mobilními telefony a filiálkami JD Sports, obkroužené pásem předměstí, za nímž se rozkládá hájemství multiplexu a supermarketu Tesco. Bydlím ve vcelku pěkném, vcelku novém paneláku, který stojí tam, kde se obchodní srdce města začíná rozplízávat do obytných čtvrtí, ale můj domov to není. Mým domovem je ten viktoriánský domek u trati, jehož jsem byla spolumajitelkou. V Ashbury nevlastním byt, dokonce nejsem ani nájemnicí – jsem pouhou podnájemnicí, jež obývá druhou ložničku v Cathyině bezvýrazném, nenápadném dvojpodlažním bytě.

S Cathy jsme se kamarádily na vysoké. Kamarádkami jsme vlastně byly jen tak napůl, nikdy jsme se zvláště nesblížily. V prvníku bydlela Cathy na koleji naproti mně a studovaly jsme stejný obor, takže se z nás v těch prvních náročných týdnech přirozeně staly spojenkyně, dokud jsme se obě neseznámily s lidmi, s nimiž

jsme toho měly více společného. Od prváku jsme se moc nevidály a po ukončení studia jsme se už nesetkávaly skoro vůbec, jen tu a tam na něčí svatbě. Jenomže když jsem se ocitla v nouzi nejvyšší, Cathy měla náhodou k dispozici volný pokoj – bylo to rozumné řešení. Byla jsem skálopevně přesvědčená, že to bude jenom na pár měsíců, nanejvýš na půl roku, a beztak jsem netušila, co jiného dělat. V životě jsem nebydlela sama, od rodičů jsem se stěhovala rovnou ke spolubydlícím a časem k Tomovi, takže mě ta představa vylekala. Souhlasila jsem tedy. A už je to téměř dva roky.

Není to nijak *hrozné*. Cathy je milá takovým tím rázným způsobem a člověka nutí, aby to vzal jako bernou minci. Poznávací znamení: je milá. Je to základní rys Cathyiny osobnosti, kterému její okolí musí vzdávat hold poměrně často, bezmála denně, což bývá i únavné. Není to ale tak zlé – u spolubydlící si umím představit horší výstřelky. Ba ne, pokud jde o životní situaci, v níž jsem se nově ocitla (pořád ji беру jako novou, ačkoli už trvá dva roky), tak mě neštve Cathy, a dokonce ani Ashbury: deptá mě, že nejsem svou vlastní paní. V Cathyině bytě se stále cítím jako host, který užuž přepadává do škatulky *Nevítaný*. Cítím to v kuchyni, kde při vaření večere zápolíme o místo. Cítím to, když vedle Cathy sedím na kanapi, zatímco ona pevně svírá dálkový ovladač. Jediný prostor, který vnímám jako doopravdy můj, je moje přečpaná mrňavá ložnice, kde se dá sotva projít mezi dvojitou postelí a stolem. Mám tam sice pohodlí, ale není to místo, kde by si člověk přál být, a tak se radši zdržuju v obýváku nebo u kuchyňského stolu, celá nesvá a bezmocná. Ztratila jsem vládu nad vším, dokonce i nad prostorem ve vlastní hlavě.

*Středa 10. července 2013**Ráno*

Je čím dál větší horko. Sice máme sotva půl deváté, ale už je dusno, ve vzduchu se tetelí vlhkost. Toužím po tom, aby se strhla bouřka, jenže obloha je nestydatě čistá, vodnatě bleděmodrá. Setru si pot z horního rtu. Škoda, že jsem si zapomněla koupit lahev s vodou.

Dnes ráno Jasona ani Jess nevidím, a cítím prudké zklamání. Je to hloupé, já vím. Dychtivě obhlížím dům, není však nic vidět. Dole jsou roztažené závěsy, ale francouzské okno mají zavřené – od skla se odráží slunce. Zavřené je i stahovací okno v patře. Jason bude nejspíš v práci. Podle mého je lékař, snad pracuje pro jednu z těch organizací v cizině. Pořád je na telefonu, v šatníku sbalenou tašku; v Íránu vypukne zemětřesení nebo někde jinde v Asii tsunami, a Jason všeho nechá, popadne tašku a během pár hodin už stojí na Heathrow, připravený letět, kam je třeba, a zachraňovat životy.

Pokud jde o Jess, podle šatů s odvážnými vzory, tenisek značky Converse i jejího půvabu a držení těla hádám, že pracuje v módním průmyslu. Anebo v hudebním, případně v reklamě – asi bude vizážistka nebo fotografka. Taky umí dobře malovat, má takový umělecký šmrnc. Úplně ji vidím v pokoji nahoře: burácející hudba, otevřené okno, velikánské plátno opřené o zeď a ona se štětcem v ruce. Vydrží tam až do půlnoci; Jason ví, že když Jess pracuje, nemá ji rušit.

Ve skutečnosti ji samozřejmě nevidím. Nevím, jestli maluje ani jestli se Jason umí krásně smát, netuším, zda má Jess nádherné lícni kosti. Stavbu její kostry odsud nedokážu rozeznat a Jasonův smích jsem jaktěživa neslyšela. Nikdy jsem ty dva neviděla zblízka, protože dokud jsem žila v sousedství, ještě tam nebydleli. Přistěhovali se až potom, co jsem před dvěma lety odešla. Nevím přesně kdy. Mám dojem, že jsem si jich začala všímat asi před rokem a postupem času pro mě nabyli na důležitosti.

Neznám vlastně ani jejich jména, a tak jsem si je musela pojmenovat sama. On je pro mě Jason, poněvadž je pohledný jako nějaká britská filmová hvězda, ne jako Depp nebo Pitt, spíš jako Firth či Jason Isaacs. A jméno Jess zní dobře se jménem Jason a hodí se i k té ženě. Sluší jí – je stejně hezké a bezstarostné jako ona. Tvoří pár, tvoří tým. Troufám si říct, že jsou šťastní. Jsou tím, čím jsem bývala i já, jsou Tom a já před pěti roky. Jsou tím, co jsem ztratila, jsou vším, co chci být.

Večer

Nepohodlně těsná blůza, která se mi napíná přes prsa, má v podpaží fleky a já cítím, jak se mi ta vlhká místa lepí k tělu. Svědí mě oči a krk. Dnes večer si nepřeju, aby cesta trvala dlouho; toužím být doma, svléknout se a zalézt do sprchy, být někde, kde na mě nikdo nemůže civět.

Dívám se na muže, který sedí naproti mně. Je zhruba mého věku, tedy asi pětatřicetiletý, tmavé vlasy mu na skráních šedivějí. Na sobě má oblek, ale sako si sundal a přehodil ho přes vedlejší sedadlo. Před sebou má otevřený MacBook tenký jako papír. Píše pomalu. Na pravém zápěstí má stříbrné hodinky s velkým ciferníkem – budou asi drahé, snad je to značka Breitling. Kouše se zevnitř do líce. Možná je nervózní. Nebo jen hluboce zamyšlený. Píše důležitý e-mail kolegovi do New Yorku nebo pečlivě koncipuje zprávu, kterou se rozchází s přítelkyní. Zničehonic vzhlédne a podívá se mi do očí; přelétne pohledem mě i lahvičku vína, které stojí přímo přede mnou na stolku. Odvrátí zrak. Così ve výrazu jeho úst prozrazuje nechuť. Připadám mu nechutná.

Už holt nejsem to děvče, co kdysi. Přestala jsem být žádoucí, svým způsobem jsem odpudivá. Nejde jen o to, že jsem přibrala a obličej mám oteklý od pití a nedostatku spánku: spíš jako by lidé viděli, že jsem celkově utrpěla nějakou újmu, čtou mi ji z tváře, z držení těla, z toho, jak se pohybuju.

Když jsem si minulý týden šla jednou večer pro sklenici vody, vyslechla jsem, co si v obýváku povídala Cathy se svým přítelem Damienem. Stála jsem na chodbě a špicovala uši. „Je osamělá,“ říkala zrovna Cathy. „Dělám si o ni vážně starosti. Když je člověk furt sám, moc mu to nesvědčí.“ Pak dodala: „Nenašel by se někdo u tebe v práci? Anebo v ragbyovém klubu?“ Damien opáčil: „Pro Rachel? Neblbni, Cath. Takhle zoufalej snad není nikdo.“

Čtvrtek 11. července 2013

Ráno

Tahám se za náplast na ukazováčku. Je vlhká, protože se mi namočila, když jsem dnes ráno vymývala hrnek od kávy; připadá mi lepkavá a upatlaná, ačkoli ráno byla čistá. Nechci si ji sundávat, protože jsem se řízla dost hluboko. Když jsem večer přišla domů, Cathy byla pryč, a tak jsem si skočila do krámu pro dvě lahve vína. Vypila jsem první a pak mě napadlo, že bych mohla využít toho, že je Cathy mimo dům, a připravit si steak a omáčku z červené cibule a jako přílohu salát. Chutné, zdravé jídlo. Při krájení cibule jsem se řízla do prstu. Musela jsem si to jít ošetřit do koupelny, pak jsem si na chvílku lehla a na nepořádek v kuchyni zkrátka zapomněla, poněvadž jsem se probrala až kolem desáté a slyšela, jak si Cathy s Damienem povídají a on říká, že je to hnus, nechat v kuchyni takový binec. Cathy šla za mnou nahoru, tiše zaťukala na dveře a pootevřela. Strčila dovnitř hlavu a zeptala se, jestli jsem v pořádku. Omluvila jsem se, aniž jsem věděla, zač se vlastně omlouvám. Prý se nic neděje, ale nemohla bych být tak hodná a jít tam drobet poklidit? Na prkýnku je krev, místnost smrdí po syrovém mase a na lince trůní steak, který začíná pomaloučku zelenat. Když mě uviděl Damien, ani nepozdravil, jen zakroutil hlavou a oddupal nahoru do Cathyiny ložnice.

Jakmile šli oba na kutě, vzpomněla jsem si, že jsem nevyčila tu druhou lahev, a tak jsem ji honem otevřela. Sedla jsem si na kanape a dívala se na televizi; zvuk jsem měla ztlumený, abych je nerušila. Nepamatuju si, nač jsem koukala, ale v určité fázi jsem se musela cítit osamělá, šťastná nebo tak něco, protože jsem si zatoužila s někým promluvit. Potřeba navázat kontakt mě načisto udolala – a zavolat jsem neměla komu. Zbýval jedině Tom.

Nechtělo se mi mluvit s nikým jiným než s ním. Podle záznamu na telefonu jsem mu volala čtyřikrát: ve 23.02, 23.12, 23.54 a 00.09. Z délky hovorů jsem usoudila, že jsem mu nechala dva vzkazy. Snad to i zvedl, ale nevzpomínám si, že bych s ním mluvila. Vybavuje se mi jen to, jak jsem mu nechávala první zprávu; mám dojem, že jsem ho jen prosila, ať mi cinkne. A tohle jsem asi namluvila i do toho druhého vzkazu, což by ještě docela šlo.

Vlak drkotavě zastaví u červeného návěstidla a já zvedám oči. Na terase sedí Jess s hrnkem kávy. Chodidly se opírá o stůl, hlavu má zvrácenou dozadu a sluní se. Zdá se mi, že za ní rozeznávám stín – někdo se tam pohybuje: Jason. Zatoužím ho vidět, alespoň zahlédnout jeho pohledný obličej. Přeju si, ať vyjde ven, stoupne si za Jess, jak to mívá ve zvyku, a políbí ji na temeno.

Nevyjde a Jess hlavu zase skloní. Dnes jako by se pohybovala nějak jinak: je těžší, sklíčená. Snažím se silou vůle přimět Jasona, aby šel ven za ní, ale vlak sebou škubne a vyrazí kupředu, a po Jasonovi pořád ani vidu, ani slechu; je sama. A teď se přistihnu, jak se bezmyšlenkovitě dívám přímo do svého domu, a nedokážu odvrátit pohled. Francouzské okno je otevřené, do kuchyně proudí světlo. Nemůžu říct – doopravdy nemůžu –, zda tohle všechno vidím, nebo si to jen představuju: skutečně ta ženská stojí u dřezu a myje nádobí? Skutečně má na kuchyňském stole takové to hopsací dětské sedátko, v němž si hová malá holčička?

Zavírám oči, nechám tmou houstnout a rozlézat se, dokud se smutek nepromění v cosi horšího: ve vzpomínku, v záblesk paměti. Kdepak, nebylo to tak, že bych Toma jen žádala, ať mi za-

volá zpátky. Teď si vybavuju, jak jsem plakala. Řekla jsem mu, že ho pořád miluju a vždycky ho milovat budu. *Prosím tě, Tome, prosím tě, musíme si promluvit. Stýská se mi po tobě.* Ne, ne, ne, ne, ne, ne, ne.

Musím se s tím smířit, nemá smysl před tím zavírat oči. Celý den mi bude pod psa, bude to na mě doléhat ve vlnách – bude to silnější, pak slabší, pak opět silnější –, žaludek se mi bude svírat v návalech hanby, budu zmučeně rudnout v obličejí a zavírat oči, jako by to celé mohlo tímhle způsobem zmizet. A po celý den si budu říkat: Tohle přece ještě není to nejhorší, ne? Už jsem v životě provedla horší věci: upadla jsem na veřejnosti nebo jsem na ulici ječela na cizího člověka. Ano, horší bylo, když jsem na letní grilovačce ztrapnila manžela tím, že jsem řvala urážky na ženu jednoho z našich kamarádů. Horší bylo, když jsme se jednou v noci s Tomem servali a já jsem se po něm ohnala golfovou holí, až jsem na chodbě před ložnicí sčísala ze zdi kus omítky. Horší bylo, když jsem se po tříhodinovém obědě znovu objevila v práci a vrávorala přes kancelář, zatímco se všichni dívali, než si mě Martin Miles vzal stranou: *Myslím, že bys asi měla jít domů, Rachel.* Jednou jsem četla knihu, kterou napsala bývalá alkoholička; popisovala tam, jak provozovala orální sex se dvěma různými muži, s nimiž se právě seznámila v restauraci na rušné londýnské ulici. Četla jsem to a říkala si: *Takhle* zlé to zas se mnou není. Tohle je hranice, za kterou nejdu.

Večer

Celý den jsem přemýšlela o Jess. Nedokázala jsem se soustředit na nic jiného než na to, co jsem viděla dneska ráno. Proč jsem měla pocit, že je něco špatné? Na tu dálku jsem přece nemohla rozeznat, jak se tváří, ale když jsem se na ni dívala, cítila jsem, že je sama. Ba co hůř: že je osamělá. Snad to tak opravdu bylo, třeba se Jason skutečně vydal někam do tropických zemí zachraňovat

lidské životy. A Jess se po něm stýská, strachuje se o něj, i když ví, že tam jet musel.

Samozřejmě že se jí po něm stýská – stejně jako mně. Je tak laskavý a silný, právě takový, jaký by manžel měl být. A on a Jess jsou partneři. Přece to vidím, na první pohled je mi to jasné. Jeho síla, to ochránitelství, které z něj číší, ještě neznamená, že Jess je slabá. Je zkrátka silná jinak: dělá intelektuální skoky, nad nimiž Jasonovi obdivně klesá čelist. Umí říznout do živého, rozpitvá problém a analyzuje ho dřív, než by jiný stihl říct dobrýtro. Na večírcích ji Jason často drží za ruku, přestože jsou spolu mnoho let. Navzájem se respektují, neshazují se.

Dnes večer se cítím vyčerpaná. Jsem naprosto střízlivá. Jsou dny, kdy mi bývá tak mizerně, že musím pít, kdežto jindy je mi tak zle, že pít nemůžu. Dneska se mi při pomýšlení na alkohol obrací žaludek. Střízlivost ve večerním vlaku je však dost náročná: cítím mravenčení v puse, oči mě svědí, do koutků se mi vpila řasenka.

V kabelce mi zabzučí telefon, až nadskočím. Dvě dívky sedící na protější straně vagonu se na mě podívají a pak s šibalským úsměvem pohlédnou na sebe. Nevím, co si o mně myslí, ale nic dobrého to nebude. Když sahám pro telefon, srdce mi buší ostošest. Vím, že ani tohle nebude žádná sláva: nejspíš mi volá Cathy a mile mě požádá, jestli bych si pro dnešek nemohla dát od chlastu pauzu. Anebo matka: příští týden bude v Londýně, zastaví se u mě v kanceláři a můžeme jít spolu na oběd. Kouknu se na displej: Tom. Na vteřinu zaváhám a pak to zvednu.

„Rachel?“

Těch prvních pět let, co jsme se znali, jsem nikdy nebyla Rachel, vždycky jen Rach. Někdy mi říkal Shelley podle té herečky, poněvadž věděl, že to nesnáším, a při pohledu na to, jak jsem sebou podrážděně cukla, se rozesmál a ani já se nakonec smíchu neubráníla. „Rachel, to jsem já.“ Mluvil ztěžka, znělo to unaveně. „Poslechni, s tímhle musíš přestat, rozumíš?“ Nic na to neříkám.

Vlak zpomaluje a už jsme skoro naproti mému někdejšímu domu. Nejradši bych mu řekla: *Pojď ven, jdi si stoupnout na trávník, ať tě vidím!* „Prosím tě, Rachel, takhle to dál nejde, nemůžeš mi pořád volat. Musíš se dát nějak do kupy.“ V krku mám knedlík; je tuhý, hladký a nehybný jako oblázek. Nedokážu polknout. Nedokážu promluvit. „Rachel? Jsi tam? Víím, že se ti nevede valně, a je mi tě líto, fakt, ale... Pomocť ti nemůžu a ty neustálé telefonáty Annu vážně rozčilují. Rozumíš? Už ti nemůžu pomocť. Dej se k Anonymním alkoholikům nebo tak něco. Prosím tě, Rachel! Dneska po práci se stav u Anonymních alkoholiků.“

Strhnu si z prstu špinavou náplast a hledím na bledé zvrásněné maso pod ní; u nehtu mi zaschla krev. Palcem pravé ruky zaryju do ranky a znovu ji rozervu. Bolest je prudká a žhavá. Zajíknu se. Z rány mi začne téct krev. Děvčata na protější straně vagonu mě sledují bezvýraznými pohledy.

MEGAN

O rok dříve

Středa 16. května 2012

Ráno

SLYŠÍM VLAK PŘIJÍZDĚT; znám ten rytmus nazpaměť. Při výjezdu z nádraží v Northcote nabírá rychlost, a když překodrcá zatáčku, začne zpomalovat, z pravidelného rachotu se stává rozostřené dunění a pak se občas ozve skřípot brzd, jak souprava zastaví pár set yardů od domu na červenou. Káva na stole mi vychladla, ale mně je rozkošně teplo a jsem příliš líná, než abych se namáhala jít si pro další hrnek.

Někdy se ani nekoukám, jak vlaky projíždějí – jen poslouchám. Jak si tu tak po ránu sedím se zavřenýma očima, na víčkách oranžové horké slunce, mohla bych být klidně kdekoli. Mohla bych být na pláži na jihu Španělska. Mohla bych být v Itálii na Cinque Terre, v těch hezkých barevných domcích a ve vlcích, které převážejí turisty sem tam. Mohla bych být zase zpátky v Holkhamu, v uších by mi zněl vřískot racků, na jazyku bych cítila sůl a půlmíli ode mne by po rezavých kolejích projížděl strašidelný vlak.

Dneska souprava nezastavuje, zvolna se šine okolo. Slyším cvakat kola na výhybkách a málem cítím, jak se vagon houpe. Obličej cestujících nevidím; sice vím, že jsou to jen ti, kdo dojíždějí na Eustonské nádraží a chystají se usednout ke stolům v kancelářích, ale to mi nebrání ve snění: sním o exotičtějších putováních, o dobrodružství na konci trati a ještě dál. V duchu stále cestuju